

Sygn. akt V CSK 505/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.
przeciwko I. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...]

z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwaną skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej w postaci czterech pytań (s. 4 skargi) zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pytania sprowadzają się do kwestii stosowania art. 5 k.c. w konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy i nie mają charakteru uniwersalnego, co wynika z uzasadnienia przedstawionych zagadnień na s. 17-19 skargi kasacyjnej. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 4-5 i s. 8) obszernie i przekonywająco odniósł się do braku podstaw do zastosowania art. 5 k.c. w odniesieniu do dochodzonych przez powoda roszczeń, a odmienne stanowisko zawarte w wyroku SN z dnia 26 kwietnia 2012 r. (III CSK 300/11), OSNC 2012/12/144, zostało jednoznacznie zawężone jedynie do wyjątkowych okoliczności.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżąca nie wskazała bowiem ani na s. 4 w pkt c) ani na s. 16-17 skargi przyczyny, dla której zachodzi potrzeba ustawowa dokonania wykładni

przepisów art. 69 u.k.w.h. i art. 115 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji przez Sąd Najwyższy. Pozwana wskazuje bowiem wyłącznie na rozbieżności interpretacyjne w doktrynie, a nie w judykaturze (s. 16-17 skargi), a tymczasem przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. dotyczy potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności ale w orzecznictwie sądów, a nie wyłącznie w piśmiennictwie. Ponieważ skarżąca także twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona (s. 3-4 skargi), powinna przedstawić przekonującą argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanej nie przedstawia na s. 14-16 tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle tej części uzasadnienia wniosku jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej.

Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).